

Pilar Aguelo (Foto: Farrús)

Pilar Aguelo, Filla Adoptiva d'Alella

per Mercè Giralt

La senyora Pilar Aguelo és, en el nostre poble, una personatge singular. Menuda, bellugadissa, morena, emotiva; produeix la impressió que els anys han passat pel seu cos deixant-li, però, l'esperit tendre de la joventut. Els amics, que som tots, la coneixem per senyoreta Pilín.

La senyoreta Pilín no es fa pregar gens si sap que la seva actuació –toca el piano, canta, interpreta...– pot contribuir a alegrar una estona l'existència d'algú. La senyoreta Pilín conserva la mirada amatent a les sorpreses, el somriure i també la llàgrima prompte dels qui, arrambant la cuirassa que el temps acumula a la pell, són oberts a la vida que discorre al voltant, sense gaire recança.

Ho ratifiquem: la senyoreta Pilín és un personatge singular.

—Senyoreta Pilín, quant temps fa que és a Alella i perquè va escollir el nostre poble?

—Podem dir que vaig venir a Alella degut a una amistat dels pares. Veuràs, els meus pares eren molt amics d'una família vinculada al poble de força temps ençà, els senyors Tudurí.

Estiuejaven a Can Gurri. M'havien invitat algun cop a casa seva per la Festa Major i el poble m'agradava. L'any 1937, la Guerra Civil, encetada l'any anterior, va portar els bombardeigs a Barcelona. Els meus pares pensaven que era perillós quedar-se a la ciutat, i més amb una

noieta, com era jo aleshores. Els senyors Tudurí, amb filles també jovenetes, opinaven igual. Decidiren anar a la casa d'Alella i ens proposaren buscar un habitatge perquè també nosaltres hi poguéssim venir. Així vam anar a raure al carrer Sant Josep. Hi passàrem tota la guerra, i si bé vam canviar després de domicili, mai no he deixat de tenir casa aquí, on passo bona part de l'any. M'hi trobo bé, hi tinc molts amics.

—Vostè on va néixer? Voldria referir-nos algun fet que recordi de la seva infantesa o adolescència?

—Vaig néixer a Barcelona. Pel que fa a records de la infantesa –somriu amb una mica de murrieria– he de confessar que jo era una criatura entremaliada, juganera, que mai no parava quieta, cosa que em va proporcionar problemes... al col·legi, posem per cas. M'educava a la Sagrada Família i m'ho passava tan bé durant les hores d'es-

Fotos: Arxiu.

La senyoreta Pilín junt amb Artur Suñé, saludant el públic després d'una representació (any 1969).

barjo que sempre em semblaven curtes, amb poc temps per a jugar. Feia el ronso per quedar-me de les últimes a l'hora d'entrar a classe. Hi entrava a contracor i només em conformava pensant que, encara que aconseguís quedar-me al pati una mica més, tampoc no tindria cap amiga per a jugar. Un dia, tanmateix, se'm va ocórrer d'enfilarme a un arbre sense que em veiessin, per escapolir-me de la classe; va tenir mal resultat. Ho notaren al cap de poc i el càstig no es féu esperar. També val a dir que els dies plujosos, o quan havia acabat de ploure, o si el carrer era regat de poc, m'ho passava d'allò més bé ficant-me a tots els bassals amb el resultat que és de suposar, tant pel que fa a l'estat de les sabates, com per l'esbroncada que em queia al damunt. Jo era així, de petita, em sembla que no ho podia evitar.

—Com va sorgir l'afecció per la música? On va estudiar-la? Què representa per a vostè?

—Podríem dir que em ve de família. Els pares eren aficionats a cantar, els agradava força la música. Un oncle —germà de la meva mare— era empresari del Teatre Principal de Saragossa, el local amb més prestigi musical de la ciutat, on es representava òpera, s'hi interpretaven concerts... la mare, a casa, taral·lejava romances de sarsuela i jo m'hi vaig acostumar tant que la seguia. Ara em ve a la memòria un fet —he de dir que recordo el que m'han contat, ja que només tenia un any llavors—: Perquè dormís, la mare em cantava una cançó de bressol que devia ser molt trista, ja que en comptes d'adormir-me jo plorava. Estranyada, la mare ho va consultar a un metge que afirmà que aquella melodia em feia patir. Tant va ser canviar la tonada, com agafar el son.

El pare —era periodista i mestre, i feia crítica d'art— tant per professió com per vocació, assistia

Després d'una interpretació musical, amb alguns companys (any 1968).

a les manifestacions musicals. Tenia jo sis anys, quan va pensar que ja era hora que l'acompanyés. Em va portar amb ell al Liceu (el primer contacte amb el Teatre) a escoltar Tannhäuser.

---

*Tenia vuit anys
quan començà la meua
carrera musical
al Conservatori del
Liceu.*

Vaig romandre quieta durant tota la representació però, al sortir, li vaig preguntar «oi que trigarem a tornar aquí?». Sembla ser que Wagner era un plat massa fort per pair-lo a sis anys. Temps després, amb el pare, vaig assistir moltes vegades al Liceu i vaig gaudir de debò. Tenia vuit anys quan començà la meua carrera musical al Conservatori del Liceu. Em preguntes què representa per a mi la música... podria dir que «és la flameta que em manté viva l'alegria per la vida, m'enlaira i m'ajuda a fugir del materialisme que ens envolta».

—Segurament ha donat classes a molts alumnes, infants, adoles-

cents què en recorda d'aquestes classes?

—Si, he tingut molts alumnes, encara dono classes. Recordo que durant la nostra Guerra Civil, la gent que se n'anava de Barcelona per evitar el risc dels bombardejos —com ho vàrem fer nosaltres— vivia en les cases que, fins aleshores, només els havien servit per estiuejar-hi. A Alella succeïa el mateix. Eren famílies senceres, amb infants sense escolaritzar, trets del seu lloc habitual d'estudi. Força noiets d'aquest grup foren alumnes meus. Més tard, un cop acabat el conflicte, i tothom va tornar a la vida relativament normalitzada, els estius, vàrem continuar les classes.

Em venen a la memòria els germans Caralps; Antoni i Joan Tomàs. No sembla que els agradés gaire tancar-se a fer classe les tardes de vacances, tan apropiades per a jugar o fer el mandra. Tant és així que Antoni, quan em veia arribar, s'amagava, i a la seva mare li calia prometre-li una fruita, una pera, un préssec (no li agradaven gaire les llaminadures), per a fer que sortís de l'amagatall. Un dia, Joan Tomàs, que era molt trapejista, em va arribar a tirar una sabata; per sort li fallà la punteria. Ara hi penso amb tendresa. Tots

ells han esdevingut, més tard, bons amics.

—Fa poc, el Gran Teatre del Liceu ha cremat. Quina sensació va experimentar a l'assabentar-se'n?

—Fou un dia molt trist per mi, com si hagués perdut algú de la família, algú molt estimat. Pensa que des dels vuit anys la meua vida ha estat vinculada tant al Teatre com al Conservatori. Quan tenia catorze anys, necessitaven nens per al cor. Varen passar per les classes fent proves de veu i em van escollir. Encara recordo l'emoció de sortir entre tanta gent en aquell escenari que em semblà immens. Es representava Aida.

Després, fins que s'ha cremat, he assistit regularment a les representacions que s'hi han fet. Un alumne meu, especialment brillant, Joan Ramos, fa poc ha sortit elegit per entrar a formar part del cor del Liceu, després de superar unes oposicions d'accés que prepararem durant l'estiu passat. Per desgràcia, només l'he pogut escoltar en dues obres, fins que el foc ho ha malmès tot.

—Si pensa, com creuen la majoria dels catalans, que cal reconstruir-lo, on pensa que s'hauria de bastir i com. Seguint el model de la sala cremada o amb una estructura més moderna?

—Jo crec que s'ha de reconstruir en el mateix lloc i acostarse, dins el que sigui possible, a les característiques del que se'n ha cremat, aprofitant l'oportunitat per efectuar-hi les millores que ja s'havia planejat de fer-hi. Segons el meu parer, les Rambles i el Gran Teatre del Liceu formen un binomi difícil de separar sense que ambdós hi surtin perdent.

—Seguint amb el mateix tema. Pensa que hauria de ser una sala pública? què opina de la campanya que s'ha endegat per tal de reconstruir-lo i de la repercussió negativa que ha tingut en diversos llocs de l'Estat?

—Sí, penso que hauria de ser una sala pública. Caldria trobar una fórmula que ho permetés sense ocasionar perjudicis als descendents dels qui varen fer possible en el seu moment. Una reserva temporal de localitats potser... hi ha d'haver alguna

---

Ara voldria dir al poble que ha tingut aquesta deferència envers la meua persona, que pot comptar amb mi pel que faci falta

---

manera d'aconseguir-ho. D'altra banda, els ciutadans i les administracions públiques sem-

blen disposats a col·laborar-hi econòmicament.

La reconstrucció del Liceu ha posat en peu de guerra tot allò que cal reconstruir a l'Estat Espanyol. No dubto que hi ha molts monuments que cauen a trossets: l'Acueducto de Segòvia, la Catedral de Burgos... i no són els únics, però ho van fent a poc a poc. De molt temps ençà, la precarietat econòmica de les administracions públiques i potser també la desídia, han permès que els monuments es degradessin; no ha estat en un moment donat, com un tret. Potser l'incendi del Liceu ha remogut la consciència, tal volta la mala consciència d'alguns. Lamentable.

—I de la Coral Joia, que me'n podria dir?

—Doncs que hi col·laboro amb molta il·lússió. Estic orgullosa de pertànyer a una agrupació coral que darrerament ha experimentat un important increment polifònic. El seu mestre, Pere Bartolomé posseeix una gran musicalitat cosa que li permet fer arranjament de partitures prou conegudes. La coral ha trencat motlles, s'adapta a diversos estils: modern, jazz, sarsuela, clàssic És bo que sigui així, sempre que s'aconsegueixi dignitat en la interpretació. La Coral Joia ho aconsegueix de debò.

—Per acabar. Alella ha tingut el goig de nomenar-la Filla Adoptiva. Com he rebut la notícia?

—Amb una emoció tan gran que quasi no me'n sé avenir. Ha estat una gran alegria per a mi. Ara voldria dir al poble que ha tingut aquesta deferència envers la meua persona, que pot comptar amb mi pel que faci falta, i que sigui al meu abast. Estaré sempre amb ell. També vull expressar el meu agraïment a la revista Alella que m'ha fet aquesta entrevista permetent-me així adreçar-me a tots els alellencs.

Gràcies a tots. □

Actuant amb la Coral Joia a «Alella Vinícola» (any 1993).

